

The book cover features a vibrant yellow background with a large, stylized white graphic of a person's legs and feet in the lower right corner. The central focus is a blue rectangular area with a white grid pattern, representing a swimming pool. Inside the pool, a swimmer is depicted in a graceful, arched pose with arms raised. To the left, a diving ladder is visible. To the right, a blue bottle and a green bottle are floating. The title 'УНГАРСКИ ТАНЦИ НА ТЕНЕРИФЕ' is written in large, bold, yellow, sans-serif capital letters across the middle of the pool. Below the title, the word 'разкази' is written in a smaller, italicized, yellow font. At the bottom left of the blue area, the author's name 'ВЕСО ПОРТАРСКИ' is printed in bold yellow capital letters, with the publisher's name 'enthusiaст' in a smaller, lowercase, yellow font below it.

**УНГАРСКИ
ТАНЦИ НА
ТЕНЕРИФЕ**
разкази

**ВЕСО
ПОРТАРСКИ**

enthusiaст

**ВЕСО
ПОРТАРСКИ**

**УНГАРСКИ
ТАНЦИ НА
ТЕНЕРИФЕ**
разкази

enthusiast

София, 2024

Весо Портарски
Унгарски танци на Тенерифе

© Весо Портарски, автор, 2024

© Яна Аргиропулос, дизайн на корица, 2024

© Снимка на автора, личен архив, 2024

© Enthusiast - запазена марка на „Алто комюникейшънс енд
пблшишинг“ ООД, 2024

ISBN 978-619-164-611-1

В памет на татко ми Кире – Голямата порта.

СЪДЪРЖАНИЕ

<i>За разликите между обноските в България и в Германия</i>	9
<i>За пръв път с автобус в Берлин</i>	11
<i>Отношението на българите към немците</i>	17
<i>За разликата между българите и немците</i>	18
<i>Отношението на българина към „социалния туризъм“</i>	30
<i>Еротичният сън на татко</i>	32
<i>Българският йога инструктор в Берлин</i>	37
<i>На интервю за работа в Германия</i>	41
<i>Тайландският масаж</i>	54
<i>Намеренията на жените</i>	65
<i>Сауната на Херманплац</i>	71
<i>Господин Голдман</i>	83

<i>Самовъзприятието на българина</i>	95
<i>Най-големият оргазъм на Балканите</i>	96
<i>Кралица Корона и цар Страх</i>	102
<i>На урок „по руски“ на летището в Цюрих</i>	111
<i>Момичето от Цюрих</i>	114
<i>На откриване на Art Basel</i>	122
<i>Тихият протест на един българин в Цюрих</i>	136
<i>Цюрихският Павароти</i>	143
<i>За роднинските връзки между САЩ и България</i>	148
<i>Най-скъпите захарчета на света</i>	150
<i>Унгарски танци на Тенерифе</i>	164
<i>Най-големият проблем на плажовете в Кейптаун</i>	187
<i>Ечемикът</i>	195
<i>Желанието, което Дядо Коледа не може да изпълни (откъс)</i>	203

ЗА РАЗЛИКИТЕ МЕЖДУ ОБНОСКИТЕ В БЪЛГАРИЯ И В ГЕРМАНИЯ

I. Германия

Тъмна нощ. Вървиш по неосветена улица в малък немски град и минавайки покрай един строеж, чуваш мъжки гласове да казват:

– Bitte schön!*

– Danke schön!**

– Bitte schön!

– Danke schön!

– Bitte schön!

– Danke schön!

Можете ли да познаете какво се случва в този момент? Вие присъствате на сцена, в която немци задигат тухли.

---

* *Моля, заповядайте!* (от немски) – Бел. авт.

** *Много благодаря!* (от немски) – Бел. авт.

II. България

– Добър ден, електроснабдяването ли е на телефона? – мъжкият глас звучеше грезгаво и в скоростта на изречените думи и тяхното натъртване се чувстваше решителност.

Петдесет и девет годишната госпожа Петрова работеше от над трийсет години за Българската телекомуникационна компания и от две седмици я бяха преместили в колцентъра на фирмата, който приемаше обаждания от клиенти.

– Не, господине! Тука е бетека! – отговори тя с едногамна интонация и допълни като по рутинна: – С какво мога да Ви бъда полезна?

– Аз и на Вас ще Ви еба майката! – изкреця мъжът толкова високо, че госпожа Петрова подскочи с около двайсет сантиметра от своя стол. Тя извади едно огледалце от дамската си чанта и оправя фризура си, преди да приеме следващото обаждане.

ЗА ПРЪВ ПЪТ С АВТОБУС В БЕРЛИН

В една книга за пътешественици бях прочел, че за да опознаеш нов град и манталитета на хората, живеещи в него, трябва да използваш градския му транспорт. За пръв път бях в Берлин. Бях пристигнал преди два часа от София и исках да го разгледам. Качих се на един автобус в посока центъра, купих си билет от шофьорката и потеглих. Подминахме Бранденбургската врата и стигнахме парламента, автобусът спря и аз реших да сляза. Предната врата се отвори и започнаха да се качват хора. Задната врата остана затворена. При софийските автобуси на всяка спирка вратите се отваряха и затваряха и човек можеше да слиза и да се качва, откъдето и както му е удобно. Заради това си помислих, че шофьорката, около петдесетгодишна кокалеста дама с къса руса коса и изцъклени светлосини очи, просто е забравила да

отвори задната врата и възможно най-учтиво се обърнах към нея. Само преди месец бях завършил с отличие Немската гимназия в София, където германци години наред ме учеха да говоря на езика на Гьоте и Шилер. Беше дошло времето да използвам наученото.

– Würden Sie bitte so freundlich sein, die hintere Tür aufzumachen?* – обърнах се към шофьорката, изваждайки възможно най-учтивия немски, на който бях способен.

Деляха ни около четири-пет метра разстояние, като между нас имаше редица правостоящи. Заради това изрекох думите достатъчно високо, за да бъде сигурен, че ще стигнат до ушите ѝ. Автобусът беше пълен и въпреки това в него беше учудващо тихо. Имах усещането, че пътуващите ме слушаха много внимателно. Хора на различна възраст и от различен пол седяха или стояха наоколо и ме наблюдаваха.

– DRÜCKEN! – чух да отговоря тя с властен глас. Преведено на български, това означава „Намиснете!“.

„Вероятно вратата е запряла и трябва да ѝ помогна малко, за да се отвори... – помислих си. – Това може да се случи и на излъсканите „Мерцедес“ автобуси в столицата на обединена Германия, а не само на бедните им одъртели унгарски роднини „Икарус“ в Софето!“ Опитах се да погледна на си-

---

* *Бихте ли била така любезна да отворите задната врата?*
(прев. от немски)

туацията с чувство за хумор и по този начин да не се оставя да бъде обезсърчен. Натиснах здраво вратата. Тя издаде лек скърцащ звук, но дори не се помръдна, камо ли да се отвори. Реших да се обърна отново към шофьорката. Беше така пълно, че щях да създам голяма суматоха, ако тръгнах да слизам от предната врата. Събрах цялата си смелост:

– Задната врата не се отваря. Бихте ли били така любезна да я отворите?!

В гласа си усетих нотка отчаяние и безпомощност. Бях изпаднал в пълна зависимост от волята на тази непозната за мен жена на това непознато за мен място, а на всичкото отгоре сякаш от цяла вечност бях в центъра на вниманието на пътуващите в автобуса. Майка ми беше казала на тръгване, че отсега нататък аз ще представям България пред немците и че нямам право да допускам грешки. За моя неприятна изненада думите ми, изречени след толкова много разсъждения и съпроводени от неприятната миризма на студената ми пот, не предизвикаха никаква реакция. Шофьорката беше вторачила безразлично погледа си в стъклото пред себе си, а от останалите пътници никой не проявяваше видим интерес към моите намерения. Ако наистина исках да сляза на тая спирка, трябваше да действам бързо. В крайна сметка бях пристигнал в Берлин, за да следвам „Бизнес управление“ с перспективата да заема ръководна длъжност след това. Бях чел в някакво специализирано списание за икономика, че към ка-

чествата на един мениджър спадат способност и радост при вземане на самостоятелни решения, както и воля за тяхното налагане. Отърсих се от колебанията и страховете си и изрекох с двойно по-висок глас възможно най-авторитетно и този път без излишни любезности:

– Вратата не се отваря! Отворете я!

Всички пътуващи, намиращи се между мен и шофьорката, обърнаха погледите си. В автобуса беше тихо, ужасно тихо. Стари и млади мъже и жени ме наблюдаваха мълчаливо. Нямах право на никакъв погрешен ход, а може би вече го бях сторил.

– D-R-Ü-Ü-Ü-C-K-E-N!!!

Викът гоиде изненадващо и разсече пространството като остър меч. Мязаше на кръсък на някакво екзотично животно. На какво ми напомняше? Беше странен звук, нещо между рев на невротично магаре и лай на озлобено куче. Беше звук, който идваше сякаш не от гърлото, а от дълбините на тялото на това същество и който накара времето да спре. Не, това не беше обикновена жена. В този момент все още не знаех, че берлинските жени и мъже, поради звуците, които издават, принадлежат към специфичен биологичен вид, който не може да бъде категоризиран така лесно. Всички пътници очакваха с видим интерес реакцията ми. „Добре, пич – казах си тихо с приятелски тон. – Днес е първият ти ден в Берлин. Тук и без това никого не познаваш и никой не те познава. Дошъл си с намерение да започнеш нов живот.

Искаш да следваш бизнес и да станеш мениджър. Мениджърите се рагват, като трябва да вземат решения, и притежават воля за налагането им. И АКО ЕДНА ШИБАНА ВРАТА НА ЕДИН СКАПАН АВТОБУС НЕ МОЖЕШ ДА ОТВОРИШ, МОЖЕШ НАПРАВО ДА СЕ КАЧИШ НА САМОЛЕТА И ДА СИ ХОДИШ ТАМ, ОТКЪДЕТО СИ ДОШЪЛ. ОБРАТНО ПРИ МАМА И ТАТИ!!!“

Събрах всичките си сили, потърсих опора за краката си, сложих решително ръце на вратата и започнах с все сили да я бутам и натискам. Вложих в това цялата жизнена енергия, която ми беше останала. Исках да докажа на всички, че мога да се справя сам. Исках да им докажа, че неслучайно бях стигнал до Берлин, където да следвам сам, благодарение единствено на собствените си сили. „Сега ще видим кой кого!“, закахих се дори наум. Вратата се разтресе. Аз се тресях също, ама нямах никакво намерение да се предавам... Близо половин милион руснаци бяха ранени и към стотици хиляди бяха загинали при превземането на парламента близо до Бранденбургската врата, а едва петдесет години по-късно, на същото място, аз с една автобусна врата ли нямаше да се справя...

Битката ми продължи около четиресет секунди. Четиресет секунди, които ми се сториха като четиресет минути или по-скоро четиресет години. Всички ме наблюдаваха мълчаливо. По едно време един гядка от задните редици на представлението стана. Беше облечен със светлокафяв

балтон, подпираше се с черен чадър и имаше малко останали бели косми по темето. Насочи чадъра си като шпага и намушка умело с върха му едно червено копче на една от дръжките в автобуса. Вратата мигновено подскочи и се отвори пред мен. Лъхна ме свеж вятър. Слязох бавно. Краката ми едва ме държаха. Коленете ми трепереха. Подпрях се с две ръце на автобусната спирка. Целият бях плувнал в пот. Сърцето ми биеше учестено. Синята риза, която майка ми беше изгладила сутринта, стоеше прилепнала към потното ми тяло като влажна гъсеница към мухлясал дървен под. Не знаех дали да се смея, или да плача. Дишах дълбоко известно време, за да дойда на себе си. Изплюх се и надигнах глава. Беше безлюдно. Автобусът беше потеглил. На спирката пред мен в червена рамка беше сложен плакат. На него с големи букви пишеше: *Добре дошли в Берлин! Добре дошли в столицата на любовта, на свободата и на креативността!*

– Мерси много – отговорих, поклацайки с горчива усмивка глава. – Забравили сте само да добавите „и на апатичните зяпачи“!

Весо Портарски
Унгарски танци на Тенерифе

Редактор *Йорданка Фурнаджиева*
Коректор *Цвета Нинкова*
Дизайн на корицата и предпечат *Яна Аргиропулос*

Българска. Първо издание
Формат 60x90/16
Печатни коли 13
ISBN 978-619-164-611-1

Издава

enthusiast

Запазена марка на
„Алто комюникейшънс енд пблшиинг“ ООД
София, бул. „Васил Левски“ №31
тел.: 02/ 943 87 16
e-mail: office@enthusiast.bg

Книгите на „Ентусиаст“ може да закупите от
www.enthusiast.bg

Печат РОПРИНТ

Роденият в София Веско Портарски е възпитаник на 91. Немска езикова гимназия „Проф. Константин Гълъбов“ и завършва магистратура по икономика в Берлин и Амстердам. През студентските си години се сълъсква с различни професии – библиотекар, сервитьор, строителен работник, санитар в клиника, хамалин и Дядо Коледа. Първата му работа след дипломирането го води в търговската дирекция на московско издателство, където отговаря за провайдите на списания *Playboy* и *ELLE*. От 2013 г. Веско живее и твори в Берлин.

През 2014 г. печели немски конкурс за перспективни млади автори, което му дава възможността да работи над своите текстове заедно с писателката и нобелист Херта Мюлер. Разказите му са публикувани в две антологии заедно с произведенията на Коелю, Чехов и Хемингуей. През 2021 г. получава награда за популяризиране на българската култура в Германия.

Сборникът с разкази „Унгарски танци на Тенерифе“ доказва, че животът е твърде кратък, за да го вземаме прекалено на сериозно. С пиперлив хумор, безупречен сарказъм и копнеж по малките удоволствия Веско Портарски кани съвременния читател на стендъп комедийно шоу. Двайсет и пет разказа от личния дневник на автора се превръщат в безупречни скетчове, представени през погледа на българин в чужбина, турист в курорт с съмнителни практики, йога инструктор или пък гост на „хайлайф“ събитие. Литературен спектакъл, който ще събуди хедониста у всеки читател и ще му напомни колко шарени могат да бъдат хората по света.

Цена: 18 лв./9,20 €

9 786191 646111

www.enthusiast.bg